

Den ærede Rigsdagsmand er bleven saa bevæget ved det, der foreligger efter Ordningen, af 5te October, at han har seet sig foranlediget til at gribe til de allerkræftigste og meest energiske Waaben derimod. Han har erklæret, at hvis denne Ordning blev staaende, vilde han til Finantslovens 3die Behandling stille Forslag om, at Thinget skulde forkaste hele Loven, og han spøier til: „Jeg veed, hvilke Følger det kan bringe, men jeg skal i enhver Henseende bære dem, saa fordærveligt anseer jeg det hele Foretagende.“ Den ærede Rigsdagsmand veed ganske vist, hvad Følgerne ere af at negte Finantsloven, han har ofte talt til dette Thing derom. Ung, som jeg er — det ærede Medlem havde forlebet den Gødhed at minde mig derom — har jeg dog bevaret et meget levende Indtryk af de bevægede Tider, da der stod store Ting paa Spil i vort Fædreland. Jeg mindes den Tid, da Friheden stod i den største Fare, og da man ikke var kommen saavidt, som man nu er kommen, da det ærede Medlem gjerne vil fremstille Sagen, som om alle vi angreb Friheden, truede den, ville den tillivs, og som om den kun kunde bestaae derved, at han som Oberst før en talrig Livvagt beskjæmede denne Frihed. Som sagt, jeg erindre den Tid, da Friheden stod i stor Fare, og hvor der blev Tale om at anvende dette Middel, Nægtelse af Finantsloven, til dens Forsvar, men dengang traadte den ærede Rigsdagsmand op og advarede derimod. — Jeg erindrer en anden Tid, som laae hiin nær, hvor Slesvig, det største Gode af alle dem, for hvilke vi kæmpe, og det, som vi kunne være rede til de største Anstrengelser for at bevare, var udsat for den store Fare, som desværre indtraadte, at skilles fra Kongeriget ved hele den Afgrund, som altid er tilstede mellem Frihed og Ufrihed, og da det skulde knyttes til Holsteen ved det Vaand, der altid ligger i en parallel Udvikling, navnlig naar der ved Siden af dette Vaand hos visse Dele gaaer en eensartet Nationalfølelse. — Nu vel, da denne Fare var tilstede, blev der atter Tale om at nægte Finantsloven, men det ærede Medlem advarede igjen derimod. Nu derimod kommer den ærede Rigsdagsmand og siger: „Hvis denne Ordning bliver staaende, vil jeg ansee mig forpligtet til at stille Forslag om at nægte Finantsloven

— jeg veed, hvilke Følger der knytte sig dertil, men jeg skal bære dem“. Er Fædrelandet da i Fare ved denne Ordning af 5te October? (Tscherning: Ja!) Saa: Fædrelandet er kommet i Fare, svarer han. Meget vel! Men den ærede Rigsdagsmand for Holst Amt's 2den Valgkreds har det Uheld, at han sjelden eller aldrig er enig med Nogen. Han sagde os forleden, at dette farlige og uovelige Experiment med Finantslovens Nægtelse kan man kun vove, fordi vi for Dieblisset befinde os „i Rolighed“; men den Rolighed, hvori vi nu befinde os, er — det ærede Medlem maa tillade mig at finde det — den Rolighed, der gaaer forud for Stormen. Det forekommer mig, at vi i den Henseende ikke let kunne være af deelte Meninger. Vi vide Alle, at naar den Indrømmelse, som er bleven haabet at være den sidste, er tilende, kommer det Tidspunkt, da vi Alle ville bede til, at Afgjørelse maa blive søgt, og dette er sandelig ikke et Dieblis, i hvilket man skulde indlade sig paa saadanne farlige Experimenter som at negte Finantsloven — allerminst naar denne Foranstaltning træffes under Ledelse af den ærede Rigsdagsmand for Holst Amt's 2den Valgkreds. Han har tilbudt sig at bære Følgerne, og han har tidligere mindet denne Forsamling om, at en af de første Følger er den, at den Mand, der vover at foreslaae et saadant Skridt, skal være rede til at tage Byrden, naar den lægges paa hans Skuldre. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Rigsdagsmand er fuldkommen beredt til at bære den Følge, men jeg siger, og jeg tør vel sige det paa Fleres Vegne, at vi med al Anerkjendelse af den ærede Rigsdagsmands store og sjeldne Egenskaber, vilde i dette Dieblis med den største Bekymring see Statsstyret i hans Haand, navnlig i denne Periode af „Rolighed“, som han kalder det. Ved de statsretlige og politiske Experimenter, som den ærede Rigsdagsmand igaar foretog, ved den raske, hurtige Omkalfatring, som han med let Haand skitserede, forekommer det mig, at vi faae en yderligere Bestyrkelse af den Anskuelse, som jeg idetmindste tidligere altid har næret, at den ærede Rigsdagsmand er stor som Critiker, men svag som positiv Administrator. Han har jo endog gjort os det velvillige Tilbud, at han